

forrige Samling vedtagne nye Skattelove, men man opførte ikke den Merindtægt, der nu kan ses at ville komme paa Toldindtægterne i Finansaaret 1912—13. Her foreligger dog ikke nogen Inkonsekvens. Det, at man indskrænker sig til at opføre de Merindtægter, der følger af nyvedtagne Love, er et gammelt Princip. Man opfører ikke disse Indtægter, som det ærede Medlem sagde, i Henhold til foreliggende Erfaringer; det kunde man ikke, for der forelaa, den Gang Tillægsbevillingslovforslaget ved Nytaarstid blev udarbejdet, kun Erfaringer for et Par Maaneder, man kunde altsaa ikke den Gang have Erfaringer om, hvordan de forøgede Afgifter af Spiritus etc. vilde gaa ind i Finansaaret. Nej, de opføres efter det Princip, som vi altid har brugt baade med Hensyn til Merindtægter og Merudgifter, der er en Følge af Love, vedtagne i den forrige Samling, nemlig efter det Overslag, som man gik ud fra ved Lovforslagenes Fremsættelse og deres Vedtagelse. Her er altsaa ingen Inkonsekvens. Derimod har det ærede Medlem Ret i, at der foreligger en Inkonsekvens med Hensyn til Statens indtægtgivende Virksomheder. Man opfører, som nævnt, Merindtægten af Statsbanerne, men ikke de tilsvarende Merindtægter af andre indtægtgivende Statsvirksomheder. Jeg ser ikke, at der er noget til Hinder for, at man for de to andre indtægtgivende Statsvirksomheder, som har nogen større finansiel Betydning, Postvæsenet og Telegrafvæsenet, opfører deres Merindtægter, henholdsvis deres Indtægtsnedgang; thi der er man jo i det samme Tilfælde som med Hensyn til Statsbanerne, at man kan følge Indtægterne fra Maaned til Maaned, hvorfor man kort før Finansaarets Udgang vil være i Stand til ved Ændring i Tillægsbevillingslovforslaget saa nogenlunde præcist at angive Indtægtsforøgelsen eller Indtægtsnedgangen. Derfor vil jeg ogsaa være betænkt paa i Fremtiden at tage disse to indtægtgivende Virksomheder med. Men dermed hører ogsaa Konsekvensen op. Man kan ikke føre denne Fremgangsmaade over paa alle Statens indtægtgivende Virksomheder, saaledes ikke over paa Statshavnene og andre Institutioner, hvis Indtægter ikke paa den Maade lader sig opgøre ved Udgangen af Finansaaret. Og kommer man saa til de egentlige Skatter, der ikke er blevet ændrede ved de nyvedtagne Love, mener jeg ikke, det er rigtigt at følge det ærede Medlems Henstilling. Det ærede Medlem siger, at vi kender dog Indtægterne f. Eks. af Toldafgifterne, hvorfor saa ikke opføre

dem? Nej, thi der vilde derved fremkomme en Skævhed. Vi kan nemlig ikke gøre det samme for andre vigtige Skatteindtægter, f. Eks. Indkomst- og Formueskatten, Ejendomsskylden, Stempelafgiften. Hvorfor saa gøre det for en enkelt eller et Par Skatter! I det hele maa jeg ogsaa mene, at der ligger ikke megen Vægt paa, om man opfører dem eller lader det være, nogen virkelig Klarhed over, hvorledes den finansielle Stilling er ved Udgangen af Finansaaret, kan man dog af de Grunde, jeg har nævnt, ikke faa. En stor Mængde baade Indtægts- og Udgiftsposter kan jo dog ikke opgøres med blot nogenlunde Sikkerhed ved Finansaarets Udgang. Opgørelsen kan først finde Sted ved Statsregnskabet, der kommer en 5—6 Maaneder senere, og det forekommer mig da rimeligt at vente, til det kommer. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst væsentlig Interesse, der lider derved. Men for at rekapitulere: Jeg indrømmer det ærede Medlem, at der kan være nogen Rimelighed i, at naar man budgetterer Merindtægten af Jernbanerne, bør man ogsaa gøre det for de 2 andre vigtige indtægtgivende Statsvirksomheder, Postvæsenet og Telegrafvæsenet.

Det ærede Medlem gjorde sluttelig en Bemærkning om det Normalbudget, som jeg lagde til Grund for Finansplanen, Budgettet for 1912—13, og kom tilbage til den gamle Strid mellem ham og mig fra i Fjor om, hvorvidt det kunde kaldes et Normalbudget eller ej. Ja, det ideale Normalbudget eksisterer naturligvis ikke. Det er ikke muligt at opstille noget Budget, der virkelig ganske nøjagtigt kan siges at være et Normalbudget. Men det Budget, der kunde opstilles for 1912—13, egnede sig af forskellige Grunde, som jeg angav i Fjor, og som jeg ikke her skal gentage, saa tilnærmelsesvis som overhovedet muligt til at være et Normalbudget. Det ærede Medlem mener, at den stærke Stigning af Statsbanernes Indtægter har vist, at det ikke egnede sig dertil, men det ærede Medlem indrømmer jo selv, at der har været særlig gode Konjunkturer i det Aar, netop for Transportvæsenet, og det er derfor rimeligt, at Banernes Indtægter er kommet langt op over det normale. Der er ogsaa et andet Forhold, som jeg her vil gøre opmærksom paa, og det er det, at man jo ved Budgetteringen — og jeg vil hævde, at det var fuldkommen rigtigt at gøre det — maatte regne med den Mulighed, at den ret betydelige Takstforhøjelse vilde fremkalde et Ryk i